

Госпођо Меркел!

С огромним сам запрепаштењем прочитала да сте посјетили остатке Концентрацијског логора Дацхау. Ни један канцелар прије Вас то није учинио. У том логору убијено је 43.000 заробљеника. Чудно је како сте се Ви једини упутили према мјесту њемачког злочина удаљеном од Муенцхена само неколико десетака километара. Чудно је стога што Њемачка свијету продаје тезу како је рашчистила са нацизмом и како улаже огромне напоре да кајући се за почињене злочине олакша патњу преживјелима и потомцима жртава.

Оптужују Вас да сте Дацхау посјетили јер Вам је био на путу према једном од шатора у коме сте одржали предизборни говор и напили се пива. Многи мисле да скрушеност у Дацхау и испијање пива у шатору, све у размаку од двадесетак минута, не иде скупа. Може ли се реченицу коју сте у логору изrekli: "Долазим с осјећајем срама" залити пивом и дјеловати увјерљиво? Не може али нитко нормалан од Вас и не очекује да осјећате срам. Уосталом, толико је времена прошло, фашизам се носи жешће него икад. "Срам" осјећају само политичари у лову на гласове оних који су некога изгубили и зато што је због растућег фашизма ношење "антифашизма" у тренду.

Зашто Вам пишем? Какве ја везе имам с Вама? Имам, госпођо Меркел, имам. Моја тета, Марија Рудан, очева сестра, 22.11.1944. извучена је из родне куће. Њемачки војници су је зграбили и одвезли у Дацхау. Онога дана кад су врата логора широм отворена она га није могла напустити јер су је издале ноге. Беспомоћно је лежала на земљи и преклињала своје супатнице да је изнесу на слободу. Оне, и саме слабе, то нису могле учинити па је издахнула не дочекавши побједу антифашизма.

